

berne. Naar man nu i de senere Aar med al den ærede Ministers Energi ikke har kunnet drive mere end 15 til 16,000 Rbd. ud af dem, vil Forholdet allerede iaar stille sig heelt forskjelligt, og sandsynligviis ligeledes i de nærmest følgende Aar, og det vil overhovedet være usikkert, om vi i mange Aar ville naae saadanne Kornpriser, som vi i de sidst forløbne Aar have haft. Men naar vi, deels paa Grund af den tilfældige Skade, som kan ramme disse Kirker selv eller andre Kirker, som de skulle hjælpe, og deels paa Grund af lavere Kornpriser, gaae ned under den Sum, som hidtil har været paa regnet, saa stiller Sikkerheden sig en heel Deel ringere, end den ærede Minister har troet at kunne antage. Den ærede Minister sagde igaar ogsaa, efterat have oplæst et Stykke af Loven af 19de Januar 1863, at han handlede i Lovgivningens Aand ved at have truffet disse Foranstaltninger til Bevarelsen af historiske Mindeesmærker. Dette erkjender jeg ganske vist, og jeg nævner det kun for at udtale, at man gjør sig skyldig i en Misforstaaelse af Udvalgets Forslag, naar man troer, at der i samme skulde ligge en Tilfjendbegivelse af Modstand mod denne Bestræbelse; Modstanden er kun rettet mod, at denne Bestræbelse føres ud i en Udstrækning, som man ikke troer at kunne overse eller forsvare. Jeg skal henlede Opmærksomheden paa, at der i Slutningen af Udvalgets Betænkning angaaende dette Punkt slet ikke staaer noget ubetinget Forslag om Nægtelsen af denne Bevilling, men kun et Forslag om ikke at bevilge den, forinden man har haft Leilighed til nærmere at lære at kjende det Omfang, hvori man attraaer at benytte den. Hvad angaaer det Spørgsmaal, hvor vidt den paa tænkte Ombygning kan kaldes en Restauration eller ikke, da har det ærede Medlem for Kjøbenhavn's Iste Valgkreds (Jacobsen) derom udtalt det Fornødne, og jeg skal derfor ikke for Dieblisset gaae nærmere ind paa dette Punkt. Jeg kan forøvrigt vel forstaae, at den ærede Minister er kommen til den Sum, hvortil han er kommen, idet man ved at begynde dette Arbejde har seet, at de Materialier, som man troede igjen at kunne bruge, vare ringere, end man havde forudsat, og at derfor Restaurationen, samtidig med at den er vedbleven at kal-

des en Restauration, har antaget saadanne Dimensioner, som vistnok egentlig laae udenfor, hvad man oprindeligt havde paa tænkt.

Tsicherung: Det gjør mig meget ondt, at jeg maa træde op imod den ærede Minister paa to Punkter, som synes at ligge ham saa særdeles paa Hjerte, som begge ere indledte, og hvoraf det ene i ikke ringe Grad har absorberet ikke ubetydelige Midler; men det vilde være ganske mod den hele Stilling, som jeg har søgt at haandhæve her i Rigsdagen; om jeg skulde lade en Sag, der efter min Mening berører en saa stor administrativ Feil, et saa stort administrativt Misgreb, gaae upaatakt hen. Jeg skal følge den ærede Minister, naar han deler den hele Betragtning i to Dele og siger med Hensyn til den første Deel: Spørgsmaalet for Rigsdagen er kun, om der er Sikkerhed nok for de Laan, som kræves, og med Hensyn til den anden Deel: Spørgsmaalet er, om Rigsdagen egentlig med Rette i Henshold til Loven af 1863 kan blande sig i dette Foretagende, naar der gives Sikkerhed for de Penge, som man laaner. Hvad det første Spørgsmaal om Sikkerheden angaaer, saa er der ingen Tale om, at der jo for de Laan, som hidtil ere krævede, og for de Laan, som kræves nu, vil være meer end Sikkerhed nok. Dette ligger altsaa ikke for, men derimod om vi kunne blive ved at følge den ærede Minister med Rimelighed i de Fordringer, som han senere kan gjøre, eller om vi maastee kunne komme til at standse det hele Arbejde, hvor det var mindre gjort end nu at standse det. Det er denne Betragtning, som har ført Udvalget til skarpt at eftersee, om Sikkerhed var tilstede, ikke for det Beløb, som nu kræves, men for de Beløb, som kunne blive krævede i det Hele taget. Hvad mig angaaer, da har jeg gjennemgaaet de Sagen vedrørende Protokoller Stykke for Stykke, har læst alle de Meddelelser, som ere givne, heelt igjennem, og jeg kan sige, at med Undtagelse af Roeskilde Domkirke og Storeheddinge Kirke er der ingen Kirke, som egentlig besidder Noget, eller har Snyderligt i Overmaal, saa at man i Grunden neppe kan sige, at vi have Ret til at stole paa Kirkerne's Formue i Tidernes Længde, i samme Forhold, som vi her have tænkt os